Fimmtudaginn 9. mars 1995.

Nr. 116/1993. **Brimborg hf. og**
Sjóvá-Almennar tryggingar hf.
(Haraldur Blöndal hrl.)
gegn
Gísla Konráðssyni
(Ragnar Aðalsteinsson hrl.)

Skaðabætur. Bifreiðar.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson og Gunnlaugur Claessen og Gunnar M. Guðmundsson, fyrrverandi hæstaréttardómari.

Áfrýjendur skutu málinu til Hæstaréttar með stefnu 12. mars 1993. Þeir krefjast sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar úr hendi áfrýjenda in solidum í héraði og fyrir Hæstarétti.

I.

Atvikum að umferðarslysi því, sem mál þetta snýst um, eru ekki gerð fullnægjandi skil í hinum áfrýjaða dómi.

Slys það, er um ræðir í málinu, varð á Vesturlandsvegi í Dalasýslu 24. nóvember 1989.

Í frumskýrslu lögreglunnar í Dalasýslu er haft eftir stefnda, að vörubifreiðunum þremur, sem á móti honum var ekið, hafi verið vikið illa, sérstaklega hinni öftustu. Hefði hann ekki komist fram hjá þeim nema með því að aka mjög tæpt á vegbrún, en við það hafi hann misst stjórn á bifreið sinni. Ökuhraði hennar er í lögregluskýrslunni sagður hafa verið 50–60 km miðað við klukkustund, en leyfilegur hámarkshraði á veginum 90 km.

Í aðilaskýrslu við aðalmeðferð málsins lýsir stefndi málavöxtum þannig, að er hann var kominn dálítið suður fyrir vegamótin við bæinn Glerárskóga, hafi hann séð til ferða vörubifreiðanna. Þær hafi þá verið uppi á hæð og fram undan brekkan, þar sem slysið varð. Telur hann, að fjarlægðin milli sín og vörubifreiðanna hafi þá verið 500–600 metrar og ökuhraði sinnar bifreiðar um 65–70 km. Stefndi

kveðst hafa byrjað að draga úr ökuhraða, þegar hann átti ófarna á að giska 50 metra að vörubifreiðunum. Áætlar hann, að ökuhraðinn hafi verið 30–35 km, þegar hann mætti fyrstu bifreiðinni. Bifreiðunum hafi verið ekið hratt og vikið illa og hin aftasta verið sem næst á miðjum vegi. Hafi ökuhraði sinn, er hann mætti þeirri bifreið, líklega verið 20–25 km og hann þá verið kominn upp í miðja brekkuna.

Í lögregluskýrslu er gefið til kynna með merkingum í þar til ætlaðan reit, að sumarhjólbarðar hafi verið á bifreið stefnda, en hann kveðst í aðilaskýrslu sinni halda, að radíalhjólbarðar hafi verið á bifreiðinni umrætt sinn, ef til vill allt að ársgamlir.

II.

Í maí 1990 voru teknar lögregluskýrslur af ökumönnum umræddra vörubifreiða.

Sigursteinn Jósefsson ók fremstu bifreiðinni. Framan á henni var snjóplógur, sem mun hafa verið aðeins mjórri en bifreiðin. Sigursteinn segir, að innan við Búðardal hafi verið mjög mikil hálka á veginum og ökuhraði því ekki verið meiri en um 30–40 km. Hann kveður hægri hjól sinnar bifreiðar hafa verið utan við bundið slitlag vegarins. Fjarlægðin milli vörubifreiðanna hafi verið 100–200 metrar.

Ólafur Friðsteinsson ók næstfremstu vörubifreiðinni. Hann kveður mjög mikla hálku hafa verið á veginum og giskar á, að hraði vörubifreiðanna hafi verið um 50 km. Bilið á milli þeirra telur hann hafa verið um 100–200 metra. Hann kveðst hafa reynt að halda bifreið sinni eins utarlega á veginum og kostur var.

Bjarni Arnarson ók öftustu vörubifreiðinni. Hann segir, að mikil hálka hafi verið og því mjög hægt ekið. Bilið milli vörubifreiðanna telur hann hafa verið um 50 metra. Hann kveðst hafa ekið eins utarlega í vegbrún og kostur var og telur, að sú hafi einnig verið raunin um bifreið stefnda. Hann áætlar ökuhraða vörubifreiðanna 20–30 km. Vegurinn hafi verið beinn og í „fullri breidd". Engir snjóruðningar hafi verið á vegköntum. Hálka hafi verið hið eina, sem varast þurfti.

Enginn bifreiðarstjóranna kveðst hafa orðið ófarnaðar stefnda var.

III.

Í frumskýrslu lögreglu er haft eftir vitninu Moniku Einarsdóttur, að hún hafi verið stödd í 200–300 metra fjarlægð frá slysstað. Bifreið stefnda hafi verið ekið á eðlilegum hraða. Hann hafi greinilega misst stjórn á henni við að mæta öftustu vörubifreiðinni. Tæpum mánuði eftir slysið er Monika borin fyrir því í upphafi lögregluskýrslu, sem þá var tekin af vitninu Elínu Þ. Melsteð, að hún hafi ekki verið í aðstöðu til að sjá staðsetningu öftustu vörubifreiðarinnar og bifreiðar stefnda á veginum, er þær mættust. Í apríl 1990 var loks tekin sjálfstæð lögregluskýrsla af Moniku Einarsdóttur. Þá fyrst víkur hún að ökuhraða vörubifreiðanna. Kveðst hún hafa verið úti á hlaði í Glerárskógum og séð, er vörubifreiðarnar þrjár komu á mikilli ferð niður brekkuna hjá Glerárskógaklifi. Í sama mund hafi hún séð bifreið stefnda ekið fram hjá heimreiðinni í Glerárskóga. Hafi hún mætt fremstu vörubifreiðinni neðarlega í brekkunni. Segir vitnið, að sér hafi sýnst vörubifreiðarnar vera á miðjum vegi.

Eftir vitninu Elínu Þ. Melsteð er haft í frumskýrslu lögreglu, að hún hafi mætt umræddum vörubifreiðum í Glerárskógabrekku og stöðvað bifreið sína, meðan þeim var ekið fram hjá. Hún kveðst hafa vitað af bifreið stefnda rétt fyrir aftan sig og séð í baksýnisspegli, að honum tókst ekki að mæta síðustu vörubifreiðinni. Í lögregluskýrslu, sem tekin var af Elínu tæpum mánuði eftir slysið, kveðst hún hafa verið komin ofarlega í umrædda brekku, er hún sá til vörubifreiðanna. Kveðst hún hafa vikið vel út á vegbrún og staðnæmst, meðan þeim var ekið fram hjá. Hún hafi síðan ekið rólega af stað, enda vegurinn háll. Jafnframt hafi hún litið í baksýnisspegilinn og séð, að bifreið stefnda skrensaði í vegkantinum og fór út af veginum. Hún kveðst ekki geta sagt til um, hvar á veginum aftasta vörubifreiðin var, er hún og bifreið stefnda mættust, en áætlar, að þá hafi verið 100–150 metrar milli bifreiðar stefnda og sinnar bifreiðar. Í þessum framburði Elínar er ekki minnst á ökuhraða umræddra bifreiða. Í lok framburðarins kveðst hún ekki hafa meira um málið að segja.

Við aðalmeðferð málsins gaf Elín Þ. Melsteð skýrslu. Þá var liðið nokkuð á fjórða ár frá slysinu. Greinir hún þar frá því, að sér hafi fundist vörubifreiðunum vera ekið á miðjum vegi og hratt miðað við aðstæður, en kveðst eftir svo langan tíma ekki alveg dómbær

um, hversu mikill ökuhraðinn nákvæmlega var. Sér hafi fundist bifreiðarnar svolítið ógnvekjandi, er hún sá þær koma hratt niður brekkuna. Hún giskar á, að ökuhraði bifreiðar stefnda hafi verið 50–60 km. Ekki kemur fram, hverrar tegundar bifreiðin var, sem Elín ók, en hún telur hana hafa verið töluvert minni en bifreið stefnda. Hún kveður snjóföl hafa verið á veginum og ísingu. Aðspurð um mun á ökuhraða vörubifreiðanna annars vegar og bifreiðar stefnda hins vegar svaraði Elín því til, að sér hefði fundist vörubifreiðunum ekið hraðar. Ef til vill hafi munur á ökuhraða ekki verið mikill, „en stórir bílar eru kannski bara meira ógnvekjandi".

IV.

Í reit á forsíðu lögregluskýrslu fyrir upplýsingar um veður, færð o. fl. er merkt, að dagsbirta hafi verið, yfirborð vegar malbikað, ísing og hálka. Ekki er merkt við, að snjór hafi verið. Fram kemur í lögregluskýrslunni, að tilkynning um slysið hafi borist lögreglunni í Dalasýslu kl. 16.00 samdægurs.

Í skýrslu Sigvalda Guðmundssonar lögregluvarðstjóra, sem dagsett er 3. apríl 1990, greinir frá því, að á vettvangsuppdrætti, sem fylgdi lögregluskýrslu um slysið, komi fram, að hjólför eftir bifreið stefnda hafi verið greinileg, þar sem bifreiðin fór út af malbikuðu yfirborði vegarins yfir á vegaröxlina. Hafi förin síðan verið greinileg eftir vegkantinum og frá honum út á grýttan og þýfðan mel, þar sem bifreiðin stöðvaðist. Þessi för greinast lítt á vettvangsuppdrættinum. Í skýrslu þessari kemur og fram, að engin hjólför hafi verið sjáanleg eftir öftustu vörubifreiðina, hvorki á veginum né hægri vegaröxl miðað við akstursstefnu bifreiðarinnar. Ítrekað er í skýrslunni, að ísing hafi verið og hálka, en ekki minnst á snjó eða snjóföl á veginum eða vegaröxlum. Vettvangsuppdrátturinn er ekki aðeins ófullkominn að því leyti, sem að framan greinir. Mælikvarða er ekki getið á uppdrættinum. Útlínur vegarins eru færðar inn á hann, og á milli þeirra er skráð breidd hins malbikaða yfirborðs vegarins 3 metrar og breidd hvorrar vegaraxlar 0,70 metrar. Samkvæmt því hefur heildarbreidd milli vegbrúna verið 4,40 metrar. Vörubifreiðarnar voru allar jafnbreiðar, hver þeirra 2,48 metrar. Bifreið stefnda var 1,67 metrar. Rými til að mætast var því samkvæmt uppdrættinum 0,25 metrar. Er því ljóst, að nefnd mál á vegarbreidd fá ekki

staðist og að næsta lítið er á uppdráttinn að treysta um aðstæður á vettvangi og ummerki á honum, er tengja megi slysinu og aðdraganda þess.

V.

Upplýsinga nýtur ekki í málinu um hæð eða frágang á vegkantinum í brekkunni hægra megin við vörubifreiðarnar, en hafa ber í huga, að víða á vegum hérlendis getur verið varhugavert að aka þungum bifreiðum alveg að vegbrún vegna hættu á, að hún láti undan. Að því er varðar för á veginum eða vegaröxlinni eftir vörubifreiðarnar, er á það að líta, að eigi kemur fram, hve langur tími leið, frá því að lögreglu barst tilkynning um slysið, uns hún kom á vettvang, en ætla má, að þá hafi verið erfitt orðið að greina hjólför vegna þverrandi dagsbirtu. Þá er þess að gæta, að umferð annarra ökutækja um veginn eftir slysið og áður en lögreglan kom á vettvang kynni að hafa máð út eða raskað hjólförum, hafi þeirra á annað borð séð stað, eins og færi var háttað. Í því efni ber og að hafa í huga, að óvíst er, hver fjarlægð kann að hafa verið milli þess staðar, þar sem bifreið stefnda fór út af veginum, og þess staðar, þar sem hún mætti öftustu vörubifreiðinni.

VI.

Leitt er í ljós, að stefndi sá til ferða þriggja stórra vörubifreiða, sem ekið var í röð niður halla ofan brekkunnar, í að minnsta kosti 1/2 km fjarlægð. Stefnda mátti vera ljóst, að erfitt yrði og áhættusamt að mæta svo stórum og fyrirferðarmiklum bifreiðum í brekkunni, þar sem vegurinn var mjór, að því er ætla verður, og háll og á það skorti, að bifreið hans væri fullkomlega búin til aksturs í hálku. Við þessar aðstæður hefði stefndi átt að stöðva bifreið sína eins utarlega á veginum og kostur var, áður en að brekkunni kom, og bíða þess þar, að vörubifreiðunum væri ekið fram hjá, enda átti hann þess bersýnilega hægari kost en ökumenn þeirra að vægja og hliðra til á veginum. Þess í stað ók stefndi ótrauður áleiðis upp brekkuna og lét skeika að sköpuðu um, hvernig til tækist. Stefndi hann með þessu fyrirhyggjuleysi bifreið sinni og eigin öryggi í augljósa hættu.

Framangreind vitni að slysinu voru í slæmri aðstöðu til að sjá

gjörla aðdraganda og nákvæm tildrög þess. Rýrir það sönnunargildi framburðar þeirra. Hefur stefnda með þeim gögnum, sem við er að styðjast í málinu, hvorki tekist að sanna, að vörubifreiðunum hafi, miðað við aðstæður, verið ekið óhæfilega hratt niður brekkuna né óeðlilega innarlega á veginum. Ekki er heldur leitt í ljós, að öftustu vörubifreiðinni hafi verið sveigt inn á veginn áður eða í þann mund, er hún mætti bifreið stefnda.

Samkvæmt framanskráðu telst ósannað, að ófarnað stefnda sé til annars að rekja en þeirrar ógætni hans sjálfs, sem að framan er lýst. Ber því að sýkna áfrýjendur af kröfum hans í málinu.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti falli niður.

Dómsorð:

Áfrýjendur, Brimborg hf. og Sjóvá-Almennar tryggingar hf., eiga að vera sýknir af kröfum stefnda, Gísla Konráðssonar, í máli þessu.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti falli niður.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 19. febrúar 1993.

Mál þetta, sem dómtekið var 17. þ. m., er höfðað með framlagningu skjala í dómi 9. apríl 1991.

Stefnandi er Gísli Konráðsson, kt. 280460-5089, Eyjabakka 5, Reykjavík.

Stefndu eru Sjóvá-Almennar hf., kt. 701288-1739, Kringlunni 5, Reykjavík, og Brimborg hf., kt. 701277-0239, Faxafeni 8, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndu verði dæmdir in solidum til að greiða sér 767.538 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga frá 1. febrúar 1991 til greiðsludags. Þá er krafist málskostnaðar [...].

Stefndu gera þær kröfur aðallega, að þeir verði alsýknaðir af öllum kröfum stefnanda og dæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda, er beri vexti samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987.

Til vara er þess krafist, að sök verði skipt í málinu, stefnukröfur stórlega lækkaðar og málskostnaður felldur niður.

Stefnandi er eigandi bifreiðarinnar R-57741, sem er Chevrolet-Monsafólksbifreið, árgerð 1987. Hann var í bifreið sinni á leið eftir Vesturlandsvegi 24. nóvember 1989 frá bænum Rauðbarðaholti í Hvammssveit í Dalasýslu. Er hann hafði ekið nokkurn spöl eftir Vesturlandsvegi og var á leið upp brekku við bæinn Glerárskóga, mætti hann þremur vöruflutningabif-

reiðum í eigu stefnda Brimborgar hf. Var þar um að ræða sýningarbifreiðar á ferð um landið, svonefnda Brimborgarlest.

Stefnandi lýsir atvikum svo, að hann hafi ekið á um 50-60 km hraða miðað við klukkustund, og er hann sá Brimborgarlestina, hafi hann hægt á ferð sinni, uns hann var á u. þ. b. 20 km hraða, og ók þá upp brekkuna á móti vöruflutningabifreiðunum. Er hann mætti þriðju bifreiðinni í lestinni, DF-53772, var henni ekið svo innarlega á veginum, að stefnandi kveðst hafa hrakist undan og út af veginum og lent í grjóti og urð og stöðvast að lokum á girðingu utan vegar. Hann skall með höfuðið í framrúðu bifreiðar sinnar, missti meðvitund og var síðan fluttur á sjúkrahús á Akranesi.

Við áreksturinn skemmdist bifreið stefnanda, og krefst stefnandi sannvirðis bifreiðar sinnar, 454.750 króna, í bætur, en um þá fjárhæð er ekki ágreiningur með aðilum.

Þá krefur stefnandi um bætur fyrir afnotamissi í 110 daga, samtals 295.460 krónur, og kostnað vegna flutnings bifreiðarinnar, 17.328 krónur.

Stefnandi telur, að bifreiðinni DF-53772 hafi verið ekið óhæfilega hratt miðað við aðstæður og mjög ógætilega. Vörubifreiðarnar hafi verið á leið undan brekku, og snjófjúk hafi verið á veginum, og fram komi í skýrslum vitnanna Moniku Einarsdóttur og Elínar Þ. Melsteð auk skýrslu stefnanda sjálfs, að hraði bifreiðanna hafi verið mikill og þeim verið ekið innarlega á veginum, er vitnið Elín mætti þeim, og einnig komi fram í skýrslum sömu vitna, að stefnandi hafi ekið út af í sama mund og hann mætti bifreiðinni DF-53772. Þá liggi fyrir uppdráttur, gerður af Sigvalda Guðmundssyni lögregluvarðstjóra, svo og skýrsla hans, þar sem fram komi, að slitlag vegar sé 3 metra breitt og beggja vegna séu 70 sentímetra breiðir malarkambar. Í skýrslu Sigvalda komi og fram, að á teikningu sjáist greinilega hjólför eftir bifreið stefnanda, en ekki sjáist þess nein merki, að bifreiðinni DF-53772 hafi verið ekið út á malaröxlina, svo að sú bifreið hljóti að hafa að nokkru verið á vegarhelmingi stefnanda, er bifreiðarnar mættust, og með tilliti til stærðar bifreiðarinnar DF-53772, sem er 2,48 metrar á breidd, og aðstæðna allra sé ljóst, að ökumaður hennar hafi ekið mjög ógætilega. Hafi honum borið brýn skylda til að víkja alveg út í vegbrún og hægja alveg á sér og jafnvel stöðva bifreiðina.

Þá sé óhugsandi annað en ökumaður bifreiðarinnar hafi orðið var við atvik þetta, ef aksturslag hans hefði verið eðlilegt, og með því að hann hafi ekið af vettvangi, verði stefndu að bera hallann af hugsanlegum sönnunarskorti um staðsetningu bifreiðarinnar.

Stefndu telja ósannað, að óhapp stefnanda verði rakið til atvika, er stefndu beri ábyrgð á, enda er því mótmælt, að ökumaður DF-53772 hafi

ekki vikið út í vegbrún, svo og því, að bifreið þeirri hafi verið ekið á mikilli ferð. Miklu heldur er því haldið fram, að ökumenn vöruflutningabifreiðanna hafi ekið eins hægt og gætilega og unnt var miðað við aðstæður greint sinn. Hins vegar viðurkenni stefnandi sjálfur í lögregluskýrslu, að hann hafi ekið á 50–60 km hraða miðað við klukkustund. Þá sé óupplýst og ósannað, hvar bifreið stefnanda og DF-53772 voru á veginum, er þær mættust.

Þá er varakrafa studd þeim rökum, að stefnandi beri nokkra sök á óhappinu sjálfur vegna þess, hvernig hann stóð að akstri og búnaði bifreiðar sinnar umrætt sinn, en hann hafi ekið bifreið sinni á sumarhjólbörðum á töluverðri ferð í mikilli hálku, og beri því að lækka bætur til hans stórlega.

Fjárhæð kröfu vegna afnotamissis er sérstaklega mótmælt, en stefnandi, sem krefjist bóta fyrir afnotamissi í 110 daga, hafi legið á sjúkrahúsi fram til loka janúarmánaðar 1990. Fram að þeim tíma hafi ekki verið um raunverulegan afnotamissi að ræða. Fljótlega eftir óhapp stefnanda hafi legið fyrir sú afstaða stefnda Sjóvá-Almennra tryggínga hf., að félagið neitaði eindregið bótaskyldu. Þá hafi það einnig verið ljóst, að stefnandi þurfti að útvega sér nýja bifreið. Stefnanda hafi því borið strax skylda til að forðast hið óbeina tjón. Raunverulegur afnotamissir stefnanda hafi því aðeins varað þann tíma, sem áætla má, að taki að afla nýrrar bifreiðar, þ. e. fáeina daga.

Stefndu halda því fram, að miða beri við daggjaldagreiðslu tryggingafélaga til tjónþola fyrir afnotamissi samkvæmt dómvenju.

Þá er vaxtakröfu og mótmælt.

Forsenda og niðurstaða.

Er stefnandi var að aka upp brekkuna við Glerárskóga, mætti hann þremur vörubifreiðum, sem komu í röð suður og niður brekkuna. Samkvæmt framburði vitnanna Elínar Þ. Melsteð, sem ók skammt á undan stefnanda, og Moniku Einarsdóttur, sem horfði á atvikið úr 2–300 metra fjarlægð, var bifreiðum þessum ekið greitt, enda þótt hált væri á veginum og vegurinn þar að auki þröngur miðað við stærð bifreiðanna. Þá kemur það fram hjá vitnum þessum, að bifreið stefnanda var ekið út af veginum í sömu svipan eða rétt eftir, að hún og aftasta bifreiðin mættust í brekkunni. Samkvæmt uppdrætti lögreglunnar í Dalasýslu er vegurinn þarna 3 metra breiður og 70 sentímetra malarkambur beggja vegna vegarins. Bifreið stefnda, sem öftust fór, er 2,48 metra breið. Ökumaður hennar sagði í skýrslu sinni hjá lögreglu, að hann hefði ekki tekið eftir því, að bifreið stefnanda var ekið út af veginum.

Er óhappið varð, var snjóföl á veginum og hált. Bifreiðar stefnda Brim-

borgar hf. voru á leið niður brekku á mjóum vegi. Bifreiðarstjóri á bifreið þeirri, er fyrst fór, kvað ökuhraða hafa verið um 50 km miðað við klukkustund, en ökumaður bifreiðar þeirrar, er önnur var í röðinni, sagði hraðann hafa verið 30–40 km. Eins og aðstæður voru á vettvangi, þykir ökuhraði bifreiðarinnar DF-53772 hafa verið of mikill umrætt sinn, og verður hér sérstaklega að líta til þess, hversu breið bifreiðin er. Þegar litið er til skýrslu vitnisins Elínar, sem bar, að henni hefði ekki verið sveigt til hliðar vegna bifreiðar stefnanda, og skýrslu Sigvalda Guðmundssonar lögregluvarðstjóra, þar sem fram kemur, að ekki hafi sést á vettvangi, að bifreiðinni DF-53772 hafi verið vikið til hliðar, þykir mega fallast á það með stefnanda, að ökumaður DF-53772 hafi með akstri sínum brotið gegn ákvæðum 1. mgr. 4. gr. umferðarlaga, 1. mgr. 14. gr. og 1. mgr. 19. gr. og 1. og 2. mgr. 36. gr. sömu laga og hafi með þessu aksturslagi verið valdur að því, hvernig fór.

Því er haldið fram af stefndu, að bifreið stefnanda hafi ekki verið búin hjólbörðum, ætluðum til vetraraksturs, án þess þó að það komi fram í gögnum málsins, hvort svo hafi verið. Sjálfur lýsti stefnandi því, að hann hefði ekið á radíal-hjólbörðum, svonefndum heilsársdekkjum. Fram er komið í málinu, að orsök slyssins var sú, að bifreiðinni DF-53772 var ekið að hluta á vegarhelmingi stefnanda og hann þannig þvingaður til að aka eins utarlega og honum var unnt og að lokum þrengdi svo að honum vegna aksturs fyrrnefndrar bifreiðar, að hann ók út af veginum. Ekki hefur verið sýnt fram á, að útbúnaði bifreiðar stefnanda hafi verið áfátt, né heldur þykir fram komið, að hann hafi sýnt af sér slíka óvarkárni við aksturinn, að hann beri hluta sakar.

Ekki er ágreiningur um fjárhæð 1. töluliðar í kröfugerð stefnanda um sannvirði bifreiðarinnar R-57741, 454.750 krónur, og ber stefndu að greiða stefnanda þá fjárhæð.

Þá verða stefndu dæmdir til að greiða stefnanda flutningskostnað bifreiðar hans af slysstað, 17.328 krónur.

Ekki liggja fyrir í máli þessu gögn um útlagðan kostnað stefnanda vegna afnotamissis bifreiðar eftir óhappið, en eftir atvikum er fallist á það með stefnanda, að honum beri bætur vegna þessa liðar, og þykja þær hæfilega ákveðnar 100.000 krónur.

Samkvæmt þessu verða stefndu dæmdir til að greiða stefnanda 572.078 krónur með vöxtum, eins og greinir í dómsorði.

Eftir úrslitum málsins ber að dæma stefndu til að greiða stefnanda 140.000 krónur í málskostnað, og hefur þá verið tekið tillit til reglna um virðisaukaskatt.

Allan Vagn Magnússon héraðsdómari kvað upp dóm þennan.

Dómsorð:

Stefndu, Sjóvá-Almennar og Brimborg hf., greiði in solidum stefnanda, Gísla Konráðssyni, 572.078 krónur með vöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 1. febrúar 1991 til greiðsludags.

Stefndu greiði stefnanda in solidum 140.000 krónur í málskostnað, og beri málskostnaðarfjárhæð dráttarvexti samkvæmt III. kafla vaxtalaga, frá því að 15 dagar eru liðnir frá dómsuppsögu til greiðsludags.